

Дочумакувався

Яків Щоголів

Запріг би я волів моїх,
Та віз поламався;
Отак же ти, чумаченько,
Дочумакувався!

Не п'ю, а йду, хитаюся,
Вморюся до квіту;
Кричать мені, що впився я
Горілки до світу.

А я того хитаюся,
Що мочі не маю;
Гуля вона та міченька
В чумацькому краю!

Ніяково пролинули
Годи молодії;
Покинув я вози мої
Й воли половії.

Хотів же я женитися,
За розум узятись;
Почав ходить на досвітки,
Та все женихатись.

Ходив на їх не рік, не два,
Та вже й доходився,
Що став ходить ще парубком
Та й дядьком зробився.

Сміялися дівчатонька,
Та ще й говорили:
Бодай його дядьки сюди
Та вже й не ходили!

А я тоді тихесенько
Додому подався:

Отак же ти, чумаченько,
Дочумакувався!

1884